

гарското население е оставено мѣсто въ сѣвероизточната частъ на страната до Скопие и Щипъ. По на западъ къмъ Битоля сж поставени български примѣси между гръцитѣ. Нито Бианковиятъ трудъ, нито други нему подобни не сж могли да повлияятъ върху учения свѣтъ да измѣни мнѣнието си за населението на Македония,

Още по-живъ интересъ за изучаването на населението въ Европейска Турция се породи прѣзъ мѣстнитѣ за Полуострова 1875—6 и 7 год., когато станаха възстания въ Босна и България, послѣдвани отъ международни конференции и отъ руско-турската война. Тогавъ се появиха и нѣколко етнографски карти на Балканския Полуостровъ, между които най-важна е *Кипертовата*, издадена прѣзъ м. Май 1876 год. въ Берлинъ подъ насловъ „Ethnographische Übersicht des Europäischen Orients“. Отъ тая карта ние даваме изводъ на македонския дѣлъ. Поради голѣмия авторитетъ, съ който се ползува Кипертъ между учения и политически свѣтъ, и неговата карта игра важна роля при Берлинския Договоръ. Кипертъ опрѣдѣля много добръ българо-сръбскитѣ етнографски граници, и дава повече мѣсто на турското население. Той дава много мѣсто на арнаутитѣ отъ западъ и повече на гръцитѣ отъ югъ, отъ колкото тѣ дѣйствително завзиматъ.

Прѣзъ 1887 год. Петербургското Славянско Благотворително Общество издава „Етнографическа карта Славянскихъ Народностей“, съставена отъ *М. Ф. Марковичъ* и допълнена отъ *А. Ф. Риттихъ*, който специално е изучавалъ южнитѣ славѣни. Относително Македония тая карта прѣдставя старата Лежанова съ малки нѣкои промѣни. При Скопие е поставена погрѣшно една значителна влашка купчина. Поводъ за нея сж дали малкото влашки фамилии въ града Скопие. Сжщо така въ Шаръ Планина надъ Тетово погрѣшно е турната малка влашка купчина. Погрѣшно поставената отъ Лежана влашка група южно отъ Охридското Езеро, тукъ е увеличена. Българското, гръцко, сръбско и турско население е поставено почти както у Лежановата карта. Притурена е малка турска купчина при Велесъ и друга около Демиръ Хисаръ. На западния край на Халкидика сж турени малко българи. Поводъ на това сж дали българскитѣ чифлигарски поселения въ оня край и имотитѣ на българскитѣ светогорски манастири тамъ. Най-сетнѣ нека споменемъ, че въ картата на Марковича и Риттиха сж отбѣлзани погрѣшно българи и на о-въ Тасо. Поводъ за това е дало името „Волгаро“ на едно голѣмо село въ острова и може би голѣмитѣ имоти на българскитѣ светогорски манастири въ тоя островъ.

Въ това врѣме се появиха наново силни протести отъ гръцка страна срѣщу тогавашнитѣ учени и дипломати, които туряха Македония между българскитѣ области.

Прѣзъ 1877 год. англичанинътъ *Едуардъ Станфордъ* издаде „етноложка“ карта на Турция и Гръция на английски и френски съ обяснителенъ текстъ. Споредъ тая карта всичкото население въ Македония е гръцко, сжщо тѣй Тракия до Стара Планина. Малки български примѣси сж поставени въ Скопския Санджакъ, които достигатъ на западъ нѣйдѣ до Битоля и на югоизтокъ нѣйдѣ до Петричъ. Въ текста се обяснява, че градското население въ Македония на всѣдѣ е гръцко, а въ